

Trangen

”Everybody dance now!” Det her var bare min yndlings sang. Men selvom det var min yndlings sang, hørte jeg den ikke så tit. Det var nemlig kun når jeg havde et smil, at den kom på. Og i dag var jeg bare glad. Jeg skulle nemlig til en kæmpe fødselsdags fest. Der ville være appetitvækkende mad, musikken ville være i top, så det kunne umuligt gå galt. Men jeg var kun fjorten, så jeg måtte stadig ikke drikke. Selvfølgelig var det altid lokkende, men jeg holdte mig til reglerne. Ingen druk før jeg var seksten. Det var i hvert fald hvad min mor sagde, selvom loven sagde noget andet. Jeg kunne også godt selv tænke, men fristen lå der stadig.

Jeg besluttede mig for at gå ud, for at tage en sjat luft. Smilet lå stadig på læberne, og jeg vidste at intet ville kunne fjerne det. Jeg var en rigtig fest fyr, og mine dansetrin var bare smooth. Men selvom jeg var glad, var der stadig lang tid, til at festen startede. Jeg vidste at alle dem jeg kendte på seksten, var i gang med at opvarme. Jeg havde altid været misundelig, over at de kunne gøre sådan noget. Altså, hvem havde ikke lyst til det. At fylde sig med øl og små sure. Feste rundt og hygge sig. Det lå helt klart for mig, men jeg havde stadig en dag foran mig. Så indenfor gik jeg, og op på værelset igen. Jeg skulle nå at komme i leve femhundrede, inden dagen var ovre. Det var i hvert fald en måde, jeg kunne få tiden til at gå med. Jeg spillede og spillede, og så kom min mor lige pludselig. Hun tog mine headsets af, og sagde: ”Vi kører om en halv time George. Få gjort dig klar.” Jeg smilte til min mor og slukkede. Skjorten blev knappet, parfumen blev sprayet og håret blev sat. De sorte, skinnende, gentleman sko kom frem. Snørebåndene blev bundet og jeg var good to go.

Jeg gik ned ad vores trappe. Satte mig ind i vores gule bil. Motoren brummede som en gammel ko, men den virkede stadig. Far trådte på pedalen, og nu var vi på vej.

Jeg kiggede spændt ud ad vinduet. De grønne træer svajede fra højre til venstre. Gruset under os fjernede sig, lige når dækkene ramte. Den blå himmel gjorde den skinnende sol endnu smukkere end normalt. Der var allerede ankommet en masse som grinte og smilte. Jeg glædede mig. Man kunne dufte maden på en kilometers afstand. Det tegnede godt, og vi gik ind. Et stille jazznummer var sat til i baggrunden. Folk stod med deres velkomstdrink. Fødselaren stod i hjørnet med sine tre bedste venner, og hendes kæreste. Vi gik over for at give hånden, men en mærkelig duft nåede vores næser. Der lugtede af alkohol. Fødselaren blev kun femten, men hendes venner var seksten. De måtte have kommet fra opvarmning, selvom festen først var i aften. De fleste af hendes venner kom nemlig først til festen, for det var der der var ”sjove” ting. ”Hva så du gamle. Tillykke med fødselsdagen. Nu skal du jo snart i byen, og drikke dig døddrukken” Far blinkede med det ene øje, mens min søster Alberte og jeg bare havde klappet os i panden, for at vise hvor pinlig han var. Fødselaren hed Marianne. Hun havde altid været den cool type, så det var lidt af en ære at blive inviteret. Hun kiggede bare med et falsk smil på min far, og fortalte med sine øjne at hun lavede noget andet. Min far og mor tog det pænt nok. Men min søster og jeg snerrede tilbage, og fulgte efter min mor og far. Jeg havde aldrig kunne lide Marianne, og tanken om hvorfor jeg kom strøg min hjerne. Men selvfølgelig. Jeg kom for maden. Jeg elskede kød og god mad. Og derfor var det jo heldigt, at vi skulle til fest.

Maden var god. Der var bøffer, salater, kartofler, fisk, kylling og tærter. Det var et kæmpe luksusmåltid, og folk spiste løs. Det var måske en fejl, for alle blev mætte ret hurtigt. Til gengæld var det en fordel for alle dem på seksten. Nu skulle de feste, og alkoholen kom på bordet. Flaske efter flaske blev åbnet. Flaske efter flaske blev bundet. De voksne sad med kaffen på bordet. Børnene legede rundt ude på den fugtige græsplæne. Jeg selv sad og stirrede på den dejlige sprut. Et glas ville ikke skade. To ville da heller ikke gøre

en forskel, tænkte jeg. Men igen, jeg ville ikke få lov. Selv ikke engang et Bailey shot, ville jeg have lov til. Men hvad nu hvis jeg tog et i smug? Så ville mor ikke opdage det. Selvom hun altid så sådan nogle ting. Marianne og hendes venner stod og havde det sjovt. Der var en med en flaske Små Sure i hånden. En anden med en Cuba Caramel. En helt tredje stod og drak en hele flaske Belvadere, alene. Det var jo ligefrem sindssygt! Men det var selvfølgelig også Boris fra nummer 3. Den dreng havde altid drukket for meget. Men der sad jeg, stadig med tanken om at indtage noget sprut.

Aftenen gik på. Der blev mørkere og mørkere udenfor. Vinden piskede ind mod vinduerne, bladene susede frem og tilbage og træerne svajede fra side til side. Der blev koldere og koldere indenfor. De seksten årige festede derud af. Det skulle ikke undre mig, hvis de lå i sengen hele dagen i morgen og brækkede sig. Mit blik landede på den fristende alkohol igen. Der var en skvat Små Sure med granatæble tilbage. Der var allerede hældt op i et shotglas. Det eneste jeg skulle, var bare at gå hen til bordet. Gemme glasset, sætte mig tilbage og lade som ingenting. Jeg skulle bare sikre mig, at mor ikke kiggede. Jeg fandt hende mellem de mange mennesker, i en dyb samtale med en anden. Nu havde jeg chancen. Jeg rejste mig, gik hurtigt hen til bordet, snuppede glasset og satte mig ned igen. Det gik da meget smooth tænkte jeg. Det gik faktisk overraskende nemt. Mor havde ingenting set, og jeg havde et lille, men fyldt glas. Glæden strålede ud af mig, smilet bredte sig næsten helt op til øjnene og benene trippede. Mit første shot nogensinde. Jeg tog glasset op til næsen. Duftede til det. Så værst var det ikke. Det duftede faktisk meget godt. Jeg tog det hen mod læberne. Åbnede munden, og hældte. Den dejlige sprut flød ned i min mund. Den varmede min hals op, og fik mig til at hoste lidt. Det brændte lidt i ganen, men det smagte dejligt. Gad vide hvor mange % den lå på. Det var også lige meget. Men mens jeg stadig fik varmen væk fra halsen, kom mor pludselig over: "Nu drikker du ikke noget alkohol vel, skat. Du ved jo at din krop ikke kan klare til, så meget endnu. Ikke engang et lille shotglas." Jeg sank en klump i halsen. Ups. Jeg havde vist begået en fejl. Jeg kunne endda mærke det. Alkoholen tog langsomt til, og mit humør blev bedre. Min mor havde det mest sindssyge blik, for hun opdagede hurtigt glasset i min hånd. Hun stod helt mundlam i et minut, inden hun sagde: "Hvad fanden tænker du på! Kunne du ikke bare holde dig til cola, i bare to år mere. Jeg er skuffet over dig, og du skal hjem nu!" Jeg sad helt forvirret. Mor tog mig bare i armen, førte mig ud i bilen og hentede resten af familien. Jeg havde ødelagt aftenen for min søster og resten af min familie. Hold kæft hvor var jeg dum. Bare fordi jeg ikke kunne holde mig fra alkohol. Desuden var det heller ikke så rart i slutningen. Måske jeg skulle vente til at jeg faktisk var seksten.

Jeg lå i min seng. Tænkte over de konsekvenser der ville komme i morgen. Over hvad min mor og far tænkte om mig. Om hvad der ville ske. Jeg var nervøs, men prøvede stadig at holde humøret oppe. Mine øjenlåg blev tungere og tungere, og langsomt lukkede jeg øjnene i. Det tog mig noget tid for at falde i søvn, fordi at jeg stadig havde lidt alkohol tilbage i kroppen. Men til sidst lykkedes det mig at falde i søvn.

Lucas Norlander, 7. klasse.